

Valse Grond

Valse Grond

Astrid Tosh

Uitgave/redactie: MoreWords Ltd.

Cover: stock

ISBN: 9789403844756

© 2025 Astrid Tosh

Disclaimer: Alle personen, plaatsen en gebeurtenissen in dit boek zijn het product van de verbeelding van de auteur en elke gelijkenis met bestaande personen, levend of dood, of met bestaande organisaties berust op louter toeval.

1

De zon zakt traag achter de wolken boven de Nieuwe Maas. Het herfstlicht werpt een doffe gloed over de havenkranen en containers die zich uitstrekken langs de waterkant. In het hart van Rotterdam, op de zestiende etage van het hoofdkantoor van de Zorexa Group, een internationaal vastgoedbedrijf, zit Kim achter haar bureau. Ze draagt een donkerblauw pak dat haar vrouwelijkheid subtiel omlijst en schuift stapels contracten en kwartaalrapporten opzij. Haar iPhone trilt telkens op met nieuwe meldingen; het zachte gezoem snijdt door de stilte van het bijna lege kantoor. Het uitzicht is haar inmiddels vertrouwd: de rivier, de bedrijvigheid in de haven, de schemer die zich langzaam over de stad uitspreidt. Ze kijkt er niet naar, maar ze weet precies hoe het eruitziet. Tijd om stil te staan heeft ze zelden. Er liggen dossiers die haar handtekening eisen, e-mails die ze moet beantwoorden, vergaderingen die ze niet mag missen. Dit is het domein van de CEO van de Zorexa Group en alles moet perfect georganiseerd zijn. Het kantoor ademt macht, controle en precisie. Het bureau is van staal met een glazen blad, strak en koel, de lijnen recht als een belofte. Aan de muur hangt een grote foto van het Zorexa-gebouw zelf: de zilvergrijze kantoorkolos die uitkijkt over de Maas, met het glanzende logo in het blauw en zilver dat in de avondgloed lijkt te branden. Hetzelfde logo prijkt op haar notitieblok, haar pen, zelfs op de koffiebeker die op het bureau staat; een subtiële herinnering aan waar haar wereld om draait.

Achter de glazen wand zit Claudia, haar directieassistente, nog bezig met papieren. In de verte klinkt het zachte geratel van een schoonmaakkar. De vrijdagavond is begonnen, maar voor Kim lijkt de tijd stil te staan. Ze schuift een contract opzij en strijkt een ontsnapte pluk blond haar terug in het lage knotje in haar nek. Ze werpt een blik op de foto van David en Yara die op

het bureau staat. Hij lacht breed en zij reikt met een miniatuurhandje naar de wereld. Een beeld van eenvoud dat Kim steeds vaker ontglipt. Nog tien minuten, dan sluit ze af. Maar tien minuten worden er twintig en zelfs de stilte lijkt haar niet meer los te laten. Terwijl de lift straks zal dalen, weet ze nu al wat haar te wachten staat: niet de geruststellende stilte van de nacht, maar de overgang van cijfers naar gevoelens, het domein waarin ze zich nooit echt thuis heeft gevoeld. David is knap met zijn dikke, donkere haar en Yara met haar donzige haar en onschuldige blik mag er ook wezen. Kim glimlacht. David wilde kinderen, zij zag de combinatie met haar carrière niet zitten. Ze sloot een compromis: één kind. Toen Yara enkele maanden geleden werd geboren, was Kim tegen haar eigen verwachting in intens gelukkig. David was bereid om de meeste zorg op zich te nemen. Omdat hij als zelfstandig consultant zijn eigen tijd kan indelen en vaak thuis kan werken, leek dat de ideale oplossing. Yara gaat ook enkele dagen per week naar de kinderopvang. Alles functioneert zoals gepland. Kim werpt nogmaals een blik op Claudia. Haar assistente is al in de zestig en hoewel ze een dijk aan ervaring heeft, vraagt Kim zich soms af of het werk niet te zwaar begint te worden voor de oudere vrouw. Zelf is ze vijfendertig met nog een heel leven voor zich. Kim haalt de kwartaalcijfers op haar computerscherm tevoorschijn om deze voor het weekend nog even door te nemen, zodat ze goed voorbereid is voor de directievergadering van maandag.

Ze raakt er zo in verdiept dat ze verstoord opkijkt als ze Claudia's stem hoort: 'Wil je nog koffie?' Claudia staat in de deuropening met een vragende blik.

'Ja, lekker,' antwoordt Kim. Ze vindt koffie helemaal niet zo lekker, maar in deze harde wereld wordt nu eenmaal veel koffie gedronken. Het idee dat ze tijdens een vergadering aan een glas citroenthee zou nippen? Nee, zo soft wil ze zeker niet overkomen. Even later brengt Claudia haar een kop koffie en zet deze op het bureau.

'Dank je, Claudia. Waarom ben je zo laat nog hier? Ga fijn genieten van je vrije weekend.'

'Ja, ik ben bijna klaar. Maandag begint Sanne, de nieuwe aanwinst van het secretariaat. Ze gaat hand-en-spandiensten verrichten om de taken van Marleen en Jodie wat te verlichten,' vertelt Claudia.

'Ik neem aan dat ze jouw taken ook zal verlichten?'

'Ze is nog heel jong en onervaren,' werpt Claudia tegen.

'Goed, dan kan ze veel leren. Nou, hup, wegwezen! Dat ik hier nog ben, betekent niet dat jij ook zulke lange dagen moet maken. Ik red me wel.'

Claudia lacht zacht. 'Prettig weekend, Kim.' De deur naar haar aangrenzende kantoor valt met een zachte klik dicht.

Kim buigt zich weer over de cijfers, maar haar concentratie is gebroken. Het scherm licht haar gezicht blauw op. Ze haalt diep adem. De cijfers op het scherm lijken haar te willen hypnotiseren. Rode kolommen, groene balkjes, een paar grafieken die geruststellend omhoog wijzen. Kim knijpt haar ogen tot spleetjes, alsof ze met pure wilskracht de cijfers nog gunstiger kan maken dan ze al zijn. In de twee jaar die ze bij de Zorex Group werkt, heeft ze de winsten weten te verhogen. Ze schuift haar stoel iets dichters naar het bureau en schrijft een korte notitie in haar leren bureauagenda. '*Risicoanalyse Q4*' krast ze op de pagina. Haar handschrift verraadt haast, terwijl ze zichzelf nog één keer voorhoudt dat het beter voelt om dit hoofdstuk af te sluiten voor het weekend. Dan kan ze maandag goed voorbereid aan de dag beginnen en de uitstekende cijfers presenteren. Het kantoor voelt tijdloos. De airco zoemt onverstoorbaar en de schoonmakers zijn al een verdieping lager, want Kim hoort ze niet meer. Meestal wordt haar kantoor schoongemaakt als ze er niet is. Buiten is het donkerder geworden, maar dat merkt ze pas als ze zich even omdraait naar de dossierkast. Haar blik glijdt weer naar de foto op haar bureau. David en Yara, samen in het park. David lacht en Yara's kleine handje grijpt in de lucht alsof ze de wereld wil

vastpakken. Kim voelt een steek van warmte. Yara, die nog niets begrijpt van cijfers of deadlines; een baby zonder agenda. Ze hoort Davids stem in gedachten, van een paar weken geleden: 'Geen telefoontjes. Geen laptop. Alleen jij, ik en Yara. Dit weekend is van ons, Kim.' Ze had gelachen, een beetje schamper zelfs. Alsof de wereld haar zomaar even met rust zou laten. Toch knikte ze, voor de vorm: 'Natuurlijk.' Ze wrijft met haar hand langs haar slaap en probeert zich te herinneren of ze haar tas al heeft ingepakt. Vast niet. Maar hoe erg kan dat zijn? Ze hebben toch alles in de auto; David is altijd beter in koffers dan zij. Hij had zelfs een lijstje gemaakt, dat zij vluchtig had bekeken met een halve glimlach. Ze vond het ironisch dat David haar weekend plande. De zoveelste melding verschijnt op haar iPhone. Ze onderdrukt de neiging om te kijken. De kwartaalcijfers zijn veel belangrijker. De stilte in de kantoorcolos begint bijna intimiderend te voelen. Het lijkt alsof het kantoor haar wil vasthouden, alsof de dikke glazen wanden haar niet zomaar laten gaan. Ze werkt vaak tot 's avonds laat en op de dagen dat ze vroeg thuis is, glipt ze meestal nog even haar kantoor in om zich voor te bereiden op de volgende dag. Normaal was ze altijd heel vroeg op haar werk, maar sinds Yara is geboren, is daar verandering in gekomen. De gebroken nachten hakten erin, zowel bij haar als bij David. Ze wisselden elkaar zoveel mogelijk af; soms stonden ze tegelijk op, wat een beetje overdreven voelde. Kim schrikt op bij het geluid van haar iPhone: het is David.

Ze neemt op, haar stem nog opgewekt, alsof hij gewoon belt om te zeggen dat hij onderweg is. 'Hoi, schat.'

Maar David klinkt allesbehalve opgewekt. Zijn stem snijdt door de lijn, laag en gespannen. 'Kim, ik sta beneden in de parkeergarage. We wachten al een kwartier. Was je de tijd soms weer vergeten?'

Ze slikt. Haar keel voelt droog. De cijfers op het scherm lijken haar nu uit te lachen, als vrolijk gekleurde clowns die met haar spotten.

‘Sorry,’ zegt ze. ‘Ik heb nog een minuutje of tien nodig.’ Het lijkt zo onbetekenend vergeleken met de miljardendeals van het bedrijf, maar ze weet hoe graag David een rustig weekend aan zee wilde doorbrengen met haar en Yara.

Kim werpt een laatste blik op haar bureau. Dossiers, contracten en notities moeten opgeruimd worden, veilig opgeborgen. Ze kan geen vertrouwelijke zaken achterlaten; dat is een regel waar ze streng op toeziet. Met snelle bewegingen schuift ze papieren in mappen, controleert of er niets op het bureau blijft liggen en sluit haar computer zorgvuldig af. Het gezoem van de harde schijf stopt, het scherm wordt zwart en ze grist haar laptop van het bureau. Hij past net in de laptoptas die ze zorgvuldig bij zich houdt. Ze weet dat ze altijd bij het bedrijf kan inloggen, zelfs buiten kantooruren en dat ze al haar gegevens bij de hand heeft als het nodig is. Veiligheid en bereikbaarheid zijn geen optie, maar een vanzelfsprekendheid.

Voor ze de deur van haar kantoor achter zich dichttrekt, besluit ze nog even de kleine badkamer in te lopen die grenst aan haar werkkamer. Hier bevindt zich ook een kast met enkele kledingstukken. Ze kijkt in de spiegel en ziet haar eigen gezicht: haar ijsblauwe ogen steken fel af tegen de subtiele rimpels van concentratie op haar voorhoofd. Kim overweegt even zich om te kleden: iets casuals, iets wat comfortabel is voor een weekendje weg. Maar elke minuut die ze hieraan kwijt is, betekent dat David en Yara langer moeten wachten. Met tegenzin besluit ze het te laten. Ze grijpt haar tas en loopt naar de deur. Door de glazen wand ziet ze dat Claudia’s kantoor inmiddels donker is. Aan de overkant van de gang brandt nog licht: het secretariaat. Uit gewoonte loopt ze erheen, een korte inspectie, voordat ze het weekend ingaat. Achter een bureau zit Jodie, met een betraand gezicht en haar schouders schokkend.

‘Jodie?’ Kim houdt haar stem neutraal. ‘Waarom ben je nog hier? Het is bijna weekend.’

De jonge vrouw schrikt, veegt haastig haar wangen droog. 'Ik...ik ben gewoon wat verkouden. En ik wilde nog wat dossiers afronden.'

Kims blik verstrakt. Er klopt iets niet, maar ze weet nog niet wat. Ze dwingt zichzelf vriendelijk te blijven. 'Luister, je maakt het maandag af. Je hebt genoeg gedaan. En neem wat rust, dat is óók efficiënt werken.'

Jodie knikt en snuit demonstratief haar neus. 'Verkoudheid is zoiets vervelends.'

Kim observeert de vrouw die haastig haar spullen inpakt en knikt bijna onzichtbaar als teken van goedkeuring. Ze begrijpt heus wel dat Jodie haar hart niet zomaar zal uitstorten bij de CEO. Het is Claudia die de scepter zwaait over het secretariaat; het is aan haar om te praten met Jodie als er privé- of werkgerelateerde problemen zijn.

'Beterschap, Jodie,' zegt Kim en trekt de deur achter zich dicht.

Eenmaal in de lift denkt ze aan de twee vrije dagen die voor haar liggen, aan David en Yara die beneden in de parkeergarage wachten. De lift glijdt naar beneden en Kim voelt de overgang van het statische, gecontroleerde kantoorleven naar de chaos van het gezinsleven. Buiten wachten geen contracten of kwartaalcijfers, maar kleine handen, vrolijk gebrabbel en het geduld van een man die haar vertrouwt om op tijd te zijn. Het gebouw lijkt steeds kleiner te worden naarmate ze dichterbij de begane grond komt. Voor het eerst in uren voelt Kim een moment van lichte spanning en opluchting tegelijk. Het weekend begint.

Ze stapt de parkeergarage in en ziet David al bij de auto staan. Zijn handen op de motorkap, een lichte frons op zijn gezicht, maar niet echt boos. Het weekend ligt voor hen, ontspannen en rustig, in hun vakantiehuis in Kijkduin. Het is ideaal met een baby: korte rit en vlak bij het strand.

'Je bent er eindelijk,' zegt David met een halve glimlach.

Kim loopt naar de auto en kijkt meteen naar de achterbank. Daar ligt Yara in haar stoeltje, vredig te slapen. Haar kleine

handjes ontspannen langs haar zij. Kim had eigenlijk naast haar willen gaan zitten, maar het is beter Yara te laten slapen.

David werpt een speels schuin oog op de laptop die Kim op haar schoot legt, als ze eenmaal is ingestapt. 'Je kunt het weer niet laten, hè?'

Kim schudt haar hoofd en glimlacht. 'Alleen voor noodgevallen. Echt, ik ben niet van plan om te werken dit weekend.'

Terwijl David behendig de drukke stad uitrijdt, werpt Kim een blik op Yara. Ze denkt terug aan tien jaar geleden, toen ze David ontmoette op die netwerkborrel in Den Haag. Hij had haar meteen aan het lachen gemaakt, ongeacht haar drukke gedachten. Ze herinnert zich hoeveel oprechte aandacht hij voor haar had tijdens dat eerste spontane etentje en hoe ze maandenlang had gegrinnikt om zijn charme. Hij sloofde zich echt voor haar uit. Nu, met Yara erbij, voelt het nog voller, rijker. Toch sluipt er een vluchtige gedachte naar binnen, nauwelijks merkbaar. Een e-mail die ze maandag nog moet afronden, een dossier dat in haar hoofd blijft ronddraaien. Ze schudt het weg: het is weekend, ze heeft het zichzelf beloofd. David en Yara hebben recht op haar aandacht. Tijdens de rit praten ze over het weer, de boodschappen die ze nog moeten doen, Yara's eerste bezoek aan het strand. David vertelt hoe hij een paar nieuwe recepten wil uitproberen en Kim lacht om zijn enthousiasme. Voor een moment lijkt alles even simpel en normaal: een tijdelijke rust, bijtanken en dan weer op volle kracht vooruit.

Bij aankomst zetten ze de auto op de oprit en Kim opent voorzichtig de achterdeur om Yara uit de stoel te tillen. Het meisje maakt een zacht geluid, opent één oog en wiebelt een beetje. Kim glimlacht en draagt haar naar binnen. David volgt met koffers met kleding, babyspullen en de reiswieg. Het huis is luxe: tegelvloer, badkamer, keuken, woonkamer met open haard, twee slaapkamers en een kleine kamer voor Yara.

'Als jij het wiegje gereedmaakt en de koffers opbergt, dan zal ik Yara haar flesje geven. Dan kan ze daarna meteen naar bed,'

stelt Kim voor. 'Ik zal haar vannacht ook de fles geven en morgenochtend het ontbijt maken.'

'Geweldig. Dan kan ik eens doorslapen.' Fluitend gaat David aan de slag, terwijl Kim met de baby op haar arm het flesje klaarmaakt. Even later gaat ze met Yara op de bank zitten. Het kindje drinkt gulzig. Kim geniet van de zachte tuttergeluidjes. De drukte van haar werk verdwijnt steeds meer naar de achtergrond. Als Yara haar flesje heeft leeggedronken, wacht Kim tot ze een boertje heeft gelaten. Maar dat komt sneller dan verwacht en een golf melk verspreidt zich over haar pak. 'David!' roept ze, 'geef even een doekje!'

Maar ook al komt David vlug toegesneld met een vochtig doekje, de vlekken laten zich niet zomaar verwijderen.

'Het is geen drama,' meent hij. 'Je komt om in de kleding en dit weekend kun je eens lekker een spijkerbroek dragen. Heerlijk voor een strandwandeling.'

Als Yara tevreden slaapt in haar wiegje, kleedt Kim zich om en nestelt zich naast David op de bank, blij dat ze hun penthouse in Rotterdam even achter zich kunnen laten. Vanuit het raam kunnen ze nog net de glinstering van de zee zien en de donkere wolken die de nacht aankondigen.

'Hoe was je dag?' vraagt ze, nadat David voor hen beiden een wijntje heeft ingeschonken.

'Het ging wel. Ik heb een nieuwe klant binnengehaald. Oh, voor ik het vergeet te zeggen: de kinderopvang heeft extra ruimte vrij. Yara kan er vier dagen naartoe als we dat willen.'

'Er zijn meer opties,' zegt Kim. 'We kunnen een nanny nemen, je moeder wil graag een dagje per week oppassen en mijn moeder heeft ook al aangeboden om te helpen.'

David knikt. 'Nu gaat het allemaal nog wel. Maar als ze eenmaal begint te kruipen en te lopen...'

'Het komt wel goed. We zullen er binnenkort nog eens over nadenken.'

Die avond vallen ze samen op de bank in slaap. David met zijn arm om haar heen, Kim met haar hoofd op zijn schouder. Voor

het eerst in weken voelt ze rust, een rust die haar, zonder dat ze het beseft, zal ontglippen zodra de zon weer opkomt.

De volgende ochtend vult de geur van vers brood en koffie het huis. Yara kraait zacht in haar stoeltje op het aanrecht, terwijl Kim een ontbijtje maakt. Ze draagt een topje, spijkerbroek en sneakers. Terwijl ze boterhammen smeert, denkt ze terug aan de afgelopen nacht. Twee keer had Yara zich gemeld, niet één keer zoals Kim had gehoopt. Om twee uur stond ze slaperig in de woonkamer met een flesje in de hand en tegen vijven opnieuw. Ze had haar dochttertje gewassen, aangekleed en gevoed, voordat de dag begon. Nu, terwijl David nog in bed ligt, voelt ze de vermoeidheid in haar spieren, maar ook de stille trots van het moederschap. Ze snijdt een stuk kaas af en schuift het bord met beleg op tafel. Buiten klinkt het geruis van de zee en even lijkt het alsof ze in een cocon van rust leeft. Geen dossiers, geen cijfers, alleen het geluid van Yara's zachte gekraai.

Dan trilt haar telefoon op het aanrecht. Claudia. Kim kijkt ernaar en besluit niet op te nemen. Dit weekend is heilig. Ze legt het toestel met een vastberaden tik terug naast de fruitschaal. Nog geen minuut later trilt het weer: Claudia, opnieuw. Kim fronst maar laat het gaan. Als het écht dringend is, belt ze nog een keer. En ja hoor, het scherm licht voor de derde keer op. Kim ademt diep in en neemt toch op. 'Claudia? Wat is er?'

Aan de andere kant klinkt een ademhaling, dan een nerveuze stem: 'Kim...er is een probleem met De Bruyne. Iemand zou gelekt hebben over de deal.'

Kim verstijft. Het mes glijdt iets te hard door de boter; het is haar enige uitlaatklep voor wat ze eigenlijk voelt. 'Wat zeg je? Hoe weet je dat?'

'Ik ontving een anonieme tip,' antwoordt Claudia.

De deal waar Kim zich maandenlang persoonlijk met een klein team voor had ingezet, een deal van zeshonderd miljoen die niet mocht mislukken.

'Stuur dat bericht aan mij door!' Kim snauwt bijna. Hoe kon dit gebeuren onder haar leiding?

Yara kijkt haar met grote ogen aan. Even lijkt het meisje haar te bestuderen, alsof ze iets begrijpt wat Kim nog niet weet. Dan trappelt ze met haar beentjes.

2

Kim duwt met een vastberaden gebaar de slaapkamerdeur open. Het zachte, gefilterde licht van de herfstzon strijkt over het bed, waar David nog half slaapt. Hij mompelt iets onverstaanbaars, maar schrikt op zodra hij haar stem hoort.

‘Sta op,’ zegt ze kortaf, bijna bevelend. ‘We gaan naar Brussel. Pak je spullen, ik boek onderweg een hotel.’

David knippert tegen het licht, zijn stem nog ruw van de slaap. ‘Wat...Brussel? Waar héb je het over? Ben je het hier alweer zat?’

Kim heeft geen geduld voor discussie. Ze trekt de kast open, grijpt een overhemd en smijt het op het bed. ‘Doe dit aan. Ik leg het je wel uit in de auto.’

David lijkt niet van plan zich te laten opjagen. ‘Het heeft zeker weer met je werk te maken,’ moppert hij, terwijl hij langzaam uit bed stapt.

‘Je kunt hier blijven met Yara,’ zegt Kim koel. ‘Dan neem ik de auto naar Brussel, maar waarschijnlijk zal ik er moeten overnachten.’ Dat lijkt te werken.

‘Nee, ik wil niet dat je daar alleen bent,’ zegt David haastig.

Tevreden keert Kim terug naar de keuken, nu ze David heeft overgehaald om haar te vergezellen. Ze gaat zitten aan de tafel en probeert te ontbijten, al heeft ze nauwelijks trek. Op dat moment begint Yara zacht te jammeren. Kim tilt haar uit het stoeltje en sust haar met een wiegende beweging. Het contrast tussen de onschuld van het kind en de realiteit voelt bitterzoet.

Even later verschijnt David met vochtige haren van het douchen. Hij wrijft in zijn ogen. ‘Wat kan er zó dringend zijn dat we ineens naar Brussel moeten? Het is nog geen negen uur.’

‘Straks,’ antwoordt Kim. Ze schuift hem zijn ontbijt toe en schenkt koffie in.

David neemt de baby van haar over. 'Je mama doet een beetje vreemd. Ze lijkt wel te vluchten, vind je niet? Maar we gaan met haar mee, ja toch?'

Kim negeert de stekelige opmerking; ze is al blij dat David niet al te moeilijk doet. Hoewel ze best alleen naar Brussel had kunnen gaan, is ze gewend om naar afspraken gebracht te worden in een auto met chauffeur en met een van de secretaresses bij zich om alles vlekkeloos te laten verlopen. Ze vraagt zich af hoe lang David haar onverwachte en haastige eisen nog slikt, voordat hij gaat protesteren. Na het ontbijt ruimen ze de boel op, laten het huis netjes achter en brengen de spullen naar de auto. Yara heeft haar buikje dik en geeuwt, terwijl David de parkeerplaats afrijdt.

Pas als de snelweg opdoemt, doorbreekt Kim de spanning. 'Claudia belde. Er is een probleem met De Bruyne. Er wordt gezegd dat iemand de op handen zijnde deal heeft gelekt.'

David kijkt haar kort aan, zijn wenkbrauwen gefronst. 'Gelekt? Wat bedoel je precies?'

Kim draait zich naar hem toe, haar ogen fel. 'De informatie kan bij de concurrent zijn beland. Als dat zo is, kan De Bruyne een beter aanbod krijgen van onze grootste tegenpartij. Snap je wat dat betekent? Maanden werk, een deal van zeshonderd miljoen, weg.'

'En je carrière weg,' reageert David gelaten. Zijn toon verhult nauwelijks dat hij weinig sympathie voor de situatie voelt.

'Het gaat om meer dan mijn carrière.' Kim kan een snauw nog net inhouden. 'Als de deal doorgaat, betekent dat werk voor veel mensen en een goede pers. Bovendien, als iemand binnen de muren heeft gelekt, staat onze hele operatie op losse schroeven. Ik moet nu snel zijn om de schade te beperken.'

Kim pakt haar telefoon, tikt een kort bericht, belt even later, zet de luidspreker uit en houdt het toestel tegen haar oor.

'Claudia, luister. Adem in, adem uit,' zegt ze verrassend kalm. 'Ik ben onderweg naar De Bruyne. Blijf rustig, zorg dat de pers er geen lucht van krijgt en vertrouw op mij.' Ze beëindigt het

gesprek en kijkt strak voor zich uit, haar blik gericht op de weg voor hen. 'We moeten echt doorrijden, David.'

De motor zoemt gelijkmatig. David stuurt geconcentreerd, maar zijn grip op het stuur is te vast. Achterin ligt Yara rustig in haar kinderzitje. Haar kleine borstkas rijst en daalt; de enige kalmte in de auto.

Kim grijpt weer naar haar telefoon. Het gevoel van onmacht overvalt haar: ze moet een hotel boeken, maar dit is werk dat haar secretaresses, of Claudia, normaal gesproken met een paar tikken oplossen. Het scherm springt op met het anonieme bericht dat Claudia heeft doorgestuurd. Kim negeert het voor nu. Eerst de logistiek. De meeste hotels in het centrum blijven volgeboekt. 'Alles is vol,' mompelt ze.

David grinnikt. 'Welkom in de wereld van de gewone mensen, Kim.' Zijn toon is te gemakkelijk, te schamper.

Eindelijk boekt ze een kamer met de mogelijkheid tot directe check-in. Nu de echte crisis. Ze opent de doorgestuurde e-mail die een enkele, giftige zin bevat: *Iemand heeft gelekt over de deal met De Bruyne*. De afzender is een zinloze reeks cijfers en letters: een waardeloos e-mailadres. Kim leest de zin twee keer. Nutteloze, anonieme roddel. Ze veegt het scherm weg. Dit is ruis. Ze heeft feiten nodig. Haar tijd is beter besteed aan de bron. Ze tikt het nummer van De Bruyne in. Dit is geen 'even bijkletsen' telefoontje, maar haar kans om te peilen hoe groot de schade is. Ze drukt op 'bellen'. Het duurt drie lange seconden. Zodra hij opneemt, verandert Kims stem in een beheerste mix van warmte en geconcentreerde zakelijkheid.

'Goedemorgen, met Kim Noren...Ja, met mij is alles in orde, dank u. En met u?...Ik ben dit weekend met mijn gezin in Brussel...Ik dacht dat het een mooie gelegenheid is om, heel informeel, even bij te praten...Zou vanmiddag schikken?...Drie uur in het Warandepark? Perfect...Tot straks.'

Ze hangt op en laat de telefoon op haar schoot vallen. Dan knijpt ze haar ogen dicht. Een lichte verbazing overvalt haar, omdat De Bruyne zo vlot akkoord ging zonder vragen te stellen.

Hij toonde geen enkele aarzeling; integendeel, hij klonk bijna opgewonden. Het ging te gemakkelijk. Kim denkt terug aan hun eerste ontmoeting. Ze voelde direct de klik. Een sportieve veertiger met golvend bruin haar en twinkelende donkere ogen stak zijn hand uit. 'Madame Noren,' zei hij, terwijl hij haar blik vasthield, net iets langer dan strikt noodzakelijk. 'Ik heb het gevoel dat we goed gaan samenwerken.' Toen ze gingen zitten, vertelde hij over zijn chaotische rit die ochtend: file, koffie vergeten, navigatie die hem verkeerd stuurde. 'Normaal gesproken zou ik nu chagrijnig zijn,' zei hij met een grijns, 'maar blijkbaar maakt een afspraak met u alles goed.' Kim glimlachte. De Bruyne's zelfspot was oprecht. Hij had een natuurlijke warmte over zich, een soort ongedwongen charme zonder kunstjes. En zijn interesse was voelbaar. Niet alleen in de deal, maar ook in haar.

'En?' vraagt David, die haar uit haar gedachten haalt. Hij klinkt te nieuwsgierig. 'Een afspraak in het Warandepark? Natuurlijk ga ik met je mee. Wat frisse lucht zal Yara ook goed doen.'

'Nee, dat is echt niet nodig,' antwoordt Kim meteen. 'Het is alleen een informeel gesprek onder vier ogen.'

David trekt zijn wenkbrauwen op, een schaduw valt over zijn gezicht. 'Wat denk je? Dat ik je alleen naar een park laat gaan in Brussel? Ik wil die De Bruyne ook wel eens ontmoeten.' Hij kijkt strak naar de weg. 'Wie weet zit hij achter de tip, om op slinkse wijze de Zorexa Group ertoe te bewegen het bod te verhogen.'

Kim huivert. Ze heeft daar niet bij stilgestaan, al lijkt het haar vergezocht. 'Je fantasie slaat op hol. Hij is mondeling al akkoord gegaan met het bod. Het is alleen nog een kwestie van formaliteiten.' Ze voelt hoe ze in de verdediging schiet. 'Je zult je op de achtergrond moeten houden,' zegt ze kort, zonder verontschuldiging.

De rest van de rit wordt er weinig gesproken. Kims focus ligt bij De Bruyne en de deal. Het vrije weekend aan zee is volledig verdwenen.

Het hotel ligt precies waar Kim het wil: op loopafstand van het Warandepark, maar ver genoeg van de drukte om privacy te garanderen. Zodra David de auto stilzet op de parkeerplaats stapt Kim al uit met Yara in haar armen. De baby is wakker geworden tijdens de rit en kijkt haar moeder aan.

'Ik ga vast naar binnen,' roept Kim naar David, die nog bezig is met de parkeerautomaat. 'Kamer driehonderdveertien.'

De receptioniste, een jonge vrouw met strak opgestoken haar, begroet haar vriendelijk in het Engels.

Kim antwoordt in vloeiend Frans wat de vrouw zichtbaar verrast. 'Nous avons besoin d'un lit d'enfant dans la chambre,' zegt Kim. 'Le plus vite possible.'

'Bien sûr, madame. Dans quinze minutes.' De receptioniste maakt een notitie en overhandigt de sleutelkaarten. 'Profitez bien de votre séjour à Bruxelles.'

Kim neemt de lift naar de derde verdieping en opent de deur van hun kamer. Het is een standaard hotelkamer: twee eenpersoonsbedden, een kleine zithoek bij het raam en een recent gerenoveerde badkamer. Ze loopt meteen naar het raam en schuift het gordijn opzij. Perfect. Ze kan vanaf hier een stukje van het park zien. Geen directe inkijk van andere gebouwen. Yara begint onrustig te worden in haar armen: een teken dat het flesje niet lang meer kan wachten. Kim houdt haar stevig vast, terwijl ze de kamer inspecteert. Haar blik glijdt langs de gordijnen, ze opent de kast, controleert de zithoek. Op dat moment komt David binnen, maar niet met koffers. Hij heeft alleen zijn kleine rugzak bij zich en de tas met babyspullen.

'Waar zijn de koffers?' vraagt Kim.

'Beneden in de auto.' David laat zich in de fauteuil vallen en kijkt haar aan met een uitdrukking die ze niet meteen kan duiden. 'Ik moet je iets bekennen.'

'Wat dan?' vraagt Kim, niet bijster geïnteresseerd. De baby heeft voorrang.

‘Ik heb vannacht amper geslapen.’ David wrijft over zijn gezicht. ‘Ik hoorde dat je twee keer bent opgestaan vanwege Yara.’

‘David, waar wil je naartoe?’

‘Waarom doe je zo je best om mij gerust te stellen over die De Bruyne?’ Zijn stem klinkt vlak, bijna zakelijk. ‘Je zegt dat het alleen een informeel gesprekje is, dat er niets aan de hand is. Maar als dat zo is, waarom zijn we dan hier?’

Kim wiegt Yara die begint te mopperen. ‘Ik heb je toch uitgelegd dat...’

‘Je hebt me helemaal niets uitgelegd.’ David staat op en begint door de kamer te ijsberen. ‘Je krijgt een telefoontje, jaagt me uit bed, commandeert me om in te pakken en ik doe het gewoon, zoals altijd.’

‘Ja. Dat waardeer ik enorm. Wat is het probleem?’

David kijkt Kim aan met een vreemde blik. ‘Wie is De Bruyne eigenlijk? Ik bedoel, echt.’

‘Hij is een belangrijk zakencontact. Meer hoeft je niet te weten.’

‘Meer hoeft ik niet te weten,’ herhaalt David langzaam. ‘Hoor je jezelf? Ik ben je man, Kim. Ik zorg het meest voor ons kind. Ik organiseer ons leven, zodat jij kunt doen wat je wilt. En ik ben echt heel trots op je. Maar als ik een eerlijk antwoord vraag, krijg ik te horen dat ik het niet hoeft te weten?’

Yara begint luidkeels te huilen. Kim loopt naar de kitchenette om het flesje klaar te maken, maar David volgt haar.

‘Ik zal de koffers zo halen,’ zegt hij.

‘Dank je.’ Kim test de temperatuur van de melk. Ze voelt Davids blik als een brandwond in haar rug.

‘De receptioniste vroeg of we hier voor zaken zijn,’ vervolgt hij. ‘Ik zei van niet: gewoon een weekendje weg. Maar toen keek ze me aan alsof ik loog.’

Kim draait zich om. Haar blik strak. ‘Wat heeft zij ermee te maken?’

‘Ze zei: ‘Ah, de dame die belde voor de kamer sprak over een dringende afspraak.’ Davids stem wordt harder. ‘Wat voor afspraak heb je precies gemaakt, Kim? En waarom lieg je tegen mij?’

Er wordt geklopt. Een hotelmedewerker brengt het kinderbedje binnen, een modern, wit model. Kim controleert automatisch de vergrendelingen en de stabiliteit terwijl David toekijkt met gekruiste armen.

‘Zie je?’ zegt hij als de man weg is. ‘Zelfs nu, terwijl we ruzie hebben, ben je bezig met iets anders. Maar mij vertel je niets.’

Kim geeft Yara de fles en legt haar in het bedje. ‘Ik heb je verteld waarom ik De Bruyne zo snel mogelijk moet spreken. Waarom is dat niet afdoende?’ Ze kijkt naar haar man, die vannacht wakker heeft gelegen. Voor het eerst sinds jaren ziet ze iets in zijn ogen wat er nog niet was: wantrouwen. ‘David?’

‘Nee.’ Hij schudt zijn hoofd. ‘Wie is De Bruyne voor jou? Is het zakelijk of is het persoonlijk?’ vraagt hij opnieuw.

Kim zwijgt. Ze heeft David net verteld dat De Bruyne een zakenpartner is. Moet ze het nog een keer uitleggen? Nog een keer zichzelf verdedigen tegen beschuldigingen die nergens op slaan? Ze heeft straks een cruciaal gesprek waar miljoenen mee gemoeid zijn en David blijft doorzeuren over...niets. Het voelt als een klap in haar gezicht.

Na een korte lunch in het hotel-restaurant, waarbij ze koetjes en kalfjes bespreken, terwijl de spanning van hun eerdere gesprek tussen hen in hangt, wandelen Kim, David en Yara richting het Warandepark. Yara heeft een uurtje geslapen en is nu weer alert. Haar vrolijke geluidjes doorbreken de gespannen sfeer. Het park ligt in het hart van Brussel, omgeven door imposante negentiende-eeuwse gebouwen. Aan de noordkant verrijst het Koninklijk Paleis: een indrukwekkende gevel die het park een officiële, bijna plechtige uitstraling geeft. De oude bomen werpen lange schaduwen over de goed onderhouden paden.

Kim loopt voorop, haar pas is doelbewust en ze besteedt weinig aandacht aan de omgeving. David volgt met Yara in het wandelwagentje.

‘Daar is hij,’ zegt Kim, wijzend naar het slanke silhouet van De Bruyne, die in een camelkleurige trenchcoat bij de vijver staat.

Ook van een afstand straalt De Bruyne een natuurlijke charme uit. Met vlotte tred komt hij naar Kim toe. Een brede glimlach verschijnt op zijn gezicht en hij steekt zijn hand uit.

‘Madame Noren!’ roept hij hartelijk. ‘Het is me een genoegen om u weer in het mooie Brussel te zien.’ Hij bekijkt haar van top tot teen, zijn blik glijdt over haar spijkerbroek, sneakers en het vest. ‘U ziet er anders uit dan gewoonlijk,’ zegt hij waardierend, ‘heel sportief.’

‘Dank u,’ glimlacht Kim, terwijl ze haar hand in de zijne legt. Ze is gewend aan complimenten, het hoort bij het zakelijke spel; maar hier, in deze informele setting, met David vlakbij, voelt het anders, geladener.

David komt dichterbij en duwt de wandelwagen naast hen. ‘David Noren,’ stelt hij zichzelf voor, zijn hand uitstekend, zijn glimlach geforceerd.

De Bruyne pakt zijn hand stevig vast. ‘Ah, u bent de man van madame Noren? Charles De Bruyne. Aangenaam.’ Hij kijkt even naar Kim. ‘Ik moet eerlijk zeggen, het is altijd een genoegen om met uw vrouw te werken.’

Kim voelt hoe David naast haar verstijft, zijn greep om de duwbeugel wordt wit.

‘Ik bof met mijn man,’ zegt ze snel, haar stem net iets te opgewekt; een poging het moment te neutraliseren.

De Bruyne buigt zich over de kinderwagen. ‘En wie hebben we hier?’ Hij kietelt Yara zacht over haar wangetje. ‘Wat een schattig kindje. Jullie hebben geluk gehad, ze heeft de beste trekjes van jullie allebei.’

Yara lacht en probeert zijn vinger te grijpen.

‘Dank je,’ zegt David, maar zijn glimlach bereikt zijn ogen niet.

‘Zullen we een stukje wandelen?’ vraagt De Bruyne aan Kim. ‘Ik neem aan dat we wat privacy nodig hebben voor ons gesprek.’ Zonder op antwoord te wachten legt hij zijn hand onder haar elleboog: een gebaar dat in zakelijke kringen volkomen normaal is, maar Kim voelt Davids blik branden in haar rug. ‘Ik wil op absolute discretie kunnen rekenen,’ fluistert De Bruyne, hun hoofden buigen naar elkaar toe.

‘Natuurlijk,’ fluistert Kim terug.

Ze probeert zich te concentreren op de deal, op de vragen die ze moet stellen, maar ze is zich pijnlijk bewust van hoe dit eruitziet. De Bruyne's hand op haar arm, hun hoofden dicht bij elkaar, het gefluister, David die op een afstandje achter hen loopt.

‘Heeft u alle documenten betreffende de deal kunnen door-nemen?’ vraagt Kim, direct ter zake komend.

‘Mijn adviseurs zijn ermee bezig,’ antwoordt De Bruyne. ‘Alles lijkt in orde maar...’ Hij aarzelt, werpt een blik naar David die hen volgt en verlaagt zijn stem. ‘Er is wat anders.’

Kim voelt haar hartslag versnellen. ‘Wat dan?’

De Bruyne stopt met lopen en draait zich naar haar toe. Zijn hand glijdt van haar elleboog naar haar arm, een gebaar dat intiem lijkt, maar puur praktisch is om haar aandacht vast te houden.

‘Ik heb een anoniem bericht ontvangen,’ vertelt De Bruyne. ‘Een waarschuwing: als ik deze deal laat doorgaan, zou me iets...akeligs overkomen.’

Kims adem stukt even. ‘Dat is...heftig.’

‘Maak u geen zorgen, madame Noren. In dit wereldje heb je zowel vrienden als vijanden.’ De Bruyne kijkt om zich heen in het park, alsof hij controleert of niemand meeluistert. ‘Maar het feit dat iemand weet van deze deal en mij persoonlijk bedreigt... dat baart me zorgen. Niet voor mezelf, maar voor de gemaakte afspraken. Als dit uitlekt naar verkeerde partijen, kunnen ze ons dwarszitten: concurrenten die tussenbeide komen, regelgeving die plotseling vertraagt, persberichten die vragen oproepen.’ Hij